

KPO – Racing minutes: Houštecký cyklomaraton – MTB sprint na 58 kilometrů

Ondřej Hladík přivazuje další terénní reportáž

Přiblížil se konec června a s ním i můj oblíbený „Houštecký cyklomaraton“. Závod, jehož start a cíl se nachází ve Staré Boleslavi, vede úrodným a rovinatým Polabím. Profil trati, jejíž součástí jsou jen dva úseky, o nichž by bylo možné říci, že se jelo do kopce, pak osvětlí, proč jsem v názvu použil termín „MTB sprint“. Cyklisté, jimž není lhostejné, jaké bude jejich umístění, totiž musí počítat s ostrým tempem od startu až do cílové rovinky, jež je navíc jako stvořená pro sprintery zvládající dlouhou a rychlou koncovku. Akci navíc považují za pomyslný vrchol „jarní“ sezóny, na něž jsem soustředil veškerou přípravu – trať mi totiž, coby silničnímu cyklistovi, který v žákovských a dorosteneckých kategoriích slavil úspěchy na městských kritériích nebývalé „sedí“. Těšení umocňovalo i to, že minulý rok jsem byl 68., což mi zajistilo start v první vlně a poprvé jsem se tak dostal mezi „elitu“.

V sobotu 29. 6. jsem ráno naložil kolo, jehož technický stav byl dle mého mínění dokonalý a vyrazil do Staré Boleslavi. Po registraci, která proběhla bez nejmenších komplikací, již zbývalo jen přidělat startovní číslo na řídítka, trochu rozhýbat nohy a vyčkat řazení ke startu. Nejprve však na trasu vyrazili ti, co zvolili nejdelší trať čítající 82 km. Po nich přišli na řadu ostatní (trať 58 km a 26 km dohromady). Při nájezdu ke startovní čáře mi to nedalo, abych si nevychutnával hřejivý pocit z toho, že na rozdíl od většiny se nemusím tlačit o výhodnou startovní pozici za bariérou, ale můžu v klidu a pohodě využít zvlášť vyhrazeného koridoru.

Jak je v Houštcích dobrým zvykem, poslední okamžiky před startem vyplnilo dlouhé a energií nabitě bubenické sólo, které na mě má každý rok stejný účinek. Ještě před jeho koncem jsem si plný adrenalinu připadal jako dostihový kůň na startu, který překypuje nedočkavostí vyrazit. Pak to přišlo, dozněly poslední takty a bylo odstartováno. Čelo pelotonu nasadilo podle očekávání vražedné tempo, což se mi málem stalo osudným hned v první větší zatáčce, kdy se jezdec přede mnou dopustil téměř začátečnické chyby a „lízнул si“, což způsobilo, že sebou málem praštil o zem a srazil by tak i mě. Naštěstí to ustál a já se mu jen těsně vyhnul – ještě jsem netušil, že je to vlastně upozornění na obtíže, které mě v letošním ročníku čekají.

Po několika kilometrech přišel sjezd z asfaltu na lesní cesty, což mi přineslo zjištění, že mám povolená řídítka. Sprostě jsem zanadával, ale říkal si, že se to přece dá zvládnout. Po průjezdu Káraným ale došlo k nehoršímu, po přibližně 10 km, kdy jsem se stále držel okolo 30. místa, mi při dalším přejezdu z asfaltu na pole zapadl řetěz mezi velký a prostřední převodník, načež se zasekl a nešel vyndat. Tudíž nezbývalo nic jiného, než zastavit a pokusit se ho vyrvat jakýmkoliv způsobem. To samozřejmě nešlo a ve střídajících se záchvatech vzteku a zoufalství jsem začal pomýšlet na to, že letošní

ročník vzdám. Při asi posledním pokusu o nápravu se však nečekaně podařilo zaseklý řetěz vyškubnout, takže bylo možné pokračovat. S podlomenou bojovou morálkou – během pokusů o nápravu uběhla dlouhá řada cenných minut a přejely dvě větší skupiny závodníků, jsem pokračoval rozhodnut dohnat, co se dá, i když s ohledem na původní pozici na předních místech, to byl předem ztracený boj.

Celou situaci ještě zhoršovalo to, že jsem se kvůli zdržení propadl mezi jezdce, jejichž technické nedostatky mi v nadcházejícím a asi i jediném delším úseku single tracků, způsobily další komplikace. Jako zásadní se projevíly problémy spojené s rychlými průjezdy hlubšího bahna, kdy jsem téměř zázrakem nevrátil do klouzajícího a padajícího nešťastníka. Přesto je možné hovořit o jakémsi „polopádu“, kdy jsem po snaze zpomalil a nějak vybruslit z nepříjemné situace skončil v poloze skoro na boku s kolenem v bahně – přesněji vzniklý zmatek popsat nedokážu.

Jak je zřejmé z předešlého, následující občerstvovací zastávka byla z mého pohledu jen zbytečnou ztrátou času, navíc flašky s Isodrinkem jsem měl a v kapsách dresu i po popsaných komplikacích naštěstí vydržely i gely a záchranné „nakopávací“ tablety. Další úseky pak sestávaly buď ze širokých cest či dokonce delších silničních pasáží, kde bylo možné využít frekvenční průpravy, roztočit dostatečný převod a ukázat, jak se má takový maraton jet. Zvětší skupinky, kterou se mi před tím podařilo dojet, tempo udržel jen jeden závodník. Když to ale vypadalo, že spoluprací snížíme náskok těch před námi, nevšiml si dotýčný šipky ukazující, že trasa uhýbá ostře doleva. To jsem bohužel zaregistroval na poslední chvíli a ani výkřikem „levá“ už se mi situaci nepodařilo zachránit. Poté následoval již jen nepříjemný pocit, jak se o mé zadní kolo otřelo přední kolo člověka jedoucího za mnou a lesem se roznesla nepříjemná rána, způsobená nárazem kola na beton. Pak se ozvalo jen „*Jeď, je to dobrý...*“. Mého dočasného spolujezdce jsem pak potkal až odřené v cíli.

V druhé půlce závodu jsem v jediném lesním výjezdu, opět proklínal předešlý technický problém. Při snaze o jeho odstranění totiž mimo jiné došlo i k ohnutí vodítka přesmykače, takže nejmenší převodník prostě nešlo zařadit a nezbývalo, než výjezd doslova vyrvat na těžší převody. Poté druhá občerstvovací zastávka (opět jsem nezastavoval) oznámila pomalu se blížící konec závodu. Cíl byl opět ve Staré Boleslavi, ale trať je vedena tak, že i přes věže kostela na dohled jezdci ještě docela dlouho krouží po okraji města, což přináší pocit nekonečnosti závodu a má to poněkud neblahý vliv na „bojovou“ morálku před závěrečným spurtem.

V rovině u Labe jsme se pak sjeli v asi čtyřčlenné skupince a cíl by na dohled. Protože se jednalo o asfaltovou cestu a silnici, rozhodl jsem se po zvážení vlastních sil pro dojezd, kdy nebudu vyčkávat. Je tedy nasnadě, že poslední úsek nebylo na místě nějak

šetřit síly. Prodral jsem se proto do čela skupiny ve snaze roztrhat ji a závod zakončit „drtivým“ nástupem spojeným s dlouhým spurtem. Úmysl znepríjemňovala jen čím dál volnější řídítka. Nicméně, záměr v podstatě vyšel. Dva závodníci totiž neudrželi tempo, ale třetí za mnou visel jako klíště a k mé hrůze měl i snahu zmařit mé úsilí. Až do cílové pásky se pak nedal odhadnout, kdo z nás byl nakonec lepší – já měl navíc pocit, že jsem tak o plášť prohrál. Výsledková listina moje domněnky nakonec vyvrátila a potvrdila, že se mi na cílovou pásku přece jen podařilo řídítka s čipem dostat rychleji.

Přesto mě v cílovém prostoru spíš než dobrý pocit přepadaly chmury ze ztracené šance na zatím nejlepší letošní závodní výsledkem. Náladu mi nakonec částečně vylepšilo to, že i přes popsané problémy jsem nakonec byl 78., takže start v první vlně jsem uhájil (v kategorii pak 28.). Snad tedy za rok napravím to, co se mi letos nepovedlo, i když ne tak úplně vlastní vinou.

Ondřej Hladík
KPO – cyklistický klub

Web akce:
<http://www.cyklomaraton.cz/>

výsledky:
<http://www.cyklomaraton.cz/houstecky-cyklomaraton/vysledky/>

